

Aleksisk K – Sunnuntai-Kaleva

Haluatko presidentiksi?

Näinä päivinä kannattaa laittautua kesätapahtumiin tavallistakin ahkerammin ja näyttävämmin. Sosiaalidemokraatit ovat nimittäin ilmoittaneet etsiskelevänsä presidenttiehdokasta kansan parista. Kansan pari on tunnetusti juuri kesäjuhlilla, jos kohta se voi olla muuallakin, kuten kesämökeillä, uimarannoilla ja mustikkametsissä, mutta juuri kesätapahtumiin Sdp:n presidenttibongarit Jutta Urpilainen ja Mikael Jungner aikovat suunnistaa.

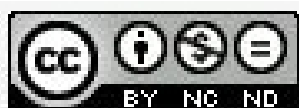
Aivan tarkkaan he eivät ole kertoneet, miten presidenttiehdokkaat käytännössä valitaan – silmämääräisesti, koepotkimalla, puristelemalla, maistelemalla vai miten. Saattaa olla mahdollista, että nämä kykyjenetsijät naamioituvat jollakin tavalla, esimerkiksi maatalousnäyttelyissä kantakirjahärjiksi tai tivolissa pellehermanneiksi pystyäkseen tarkkailemaan ehdokkaita näiden huomaamatta. Yhtä hyvin on mahdollista, että he esiintyvät avoimesti itsenään. Siinä tapauksessa Urpilaisen tuntee siitä, että luonnossa hän on hyvin paljon television Urpilaisen näköinen, ja Jungner puolestaan muistuttaa hämmästyttävästi lehtikuvissa nähtyä Jungneria.

Sen verran valinnasta on joka tapauksessa paljastettu, että kesän lopussa karsintaan osallistuneista pääsee loppukilpailuun 10–15 ehdokasta, joita muutkin kuin demarit voivat äänestää netissä. Tämä kuulostaa demokraattiselta ja myös hyvin tutulta, sillä samalla tavalla valitaan voittajat myös tangomarkkinoille, Idolsiin, X-Factoriin, Maajussin morsiamen ja mitä näitä onkaan.

Kuinka sitten tavallinen kansanihminen voi päästä loppukilpailijoiden joukkoon ja sitä tietä Suomen tasavallan presidentiksi? Siinäpä sitä pulmaa onkin.

Enää ei riitä, että on kalju, eikä edes se, että on nainen. Molempien sortin presidenttejä meillä on ollut, joten noista ominaisuuksista on jo kadonnut uutuuden viehätys. Voittoa ei takaa myöskään nariseva pessimismi ja surkeuden näkeminen silmäkantamattomiin, koska sellainen oli Mauno Koivisto aikoinaan, ja tulevaisuudessa vaaleissa Sauli Niinistö on tuossa lajissa turhan kova vastus.

Kannattaa siis jo tässä vaiheessa yrittää kehitellä jotain uutta, ennennäkemätöntä ja ajankohtaista, jota kansa – tai ainakaan demari – ei voi vastustaa. Tällaiset piirteet saa parhaiten selville kuulostelemalla, mistä puhutaan. Tällä hetkellä ylitse muiden on pari kolme keskustelunaihetta: sukupuolineutraali avioliitto, isoäitien karkotukset ja tietysti maahanmuutto yleensä. Kun vielä muistetaan, että Mikael Jungner on julistanut sosiaalidemokratian erääksi rakastamisen muodoksi, roolimalli on helppo rakentaa esimerkiksi Oulun toritapahtuman tai Kinnulan saappaanheittokisoihin: kannattaa yrittää esiintyä sukupuolineutraalina etnisenä isoäitinä, joka hokee vastaantulijoille, että minä rakastan, minä rakastan. Tuo taktiikka voi kiinnittää Urpilaisen ja Jungnerin huomiota, ja ovet Mäntyniemeeseen saattavat hyvinkin avautua.

Artikkelin lähde Kaleva